

deftig gezicht. En toen ging hij er naast staan, met een boek in zijn hand. En toen kwam hij boven op een stellaadje te zitten, dat zooveel als een rots moest verbeelden, en toen ging hij als een Fransch edelman bij een hek staan met een geweer onder zijn arm en zoo'n soort van een weitasch over z'n schouder.

„Zie je” zei de sersant, met een erg deftig gezicht „Nu ben ik een Fransch edelman, die van de jacht huiswaarts keert.”

„Hoor eens” zeg ik tegen hem, dat wil ik nu graag gelooven, maar nou heb ik er toch genoeg van, 't is me hier te warm en ik heb dorst. Wat zullen we nou doen?

Nu moeten we een rijtuig nemen, zei de sersant.

Zoo? zeg ik, waarvoor dat?

Dan maken we een wandelrit door Amsterdam, zei de sersant.

Zoo, zeg ik, nou dat moet dan maar wezen; en dat deden we ook. — En toen reden we dan met een groote vigelant, die open was van boven, 1) door Amsterdam, maar wat er toen verder gebeurd is, dat weet ik niet precies meer.

Alleen weet ik, dat we den volgenden dag weer aan boord kwamen, en ik had van de heele erfenis niks meer over dan drie dubbeltjes en een kwartje, dat niet echt was van z'n eigen.... Dat zeien ze later. Och, zie je, we waren een beetje luidruchtig geweest dien avond....; meer zal ik er maar niet van zeggen.

Alleen had de sersant — die had nog de omslagdoek van mijn tante — die had hij bewaard en die had hij om, toen we aan boord kwamen, en ik had de paraplu van het ouwe mens in m'n handen.... Die heb ik voor een aardigheid bewaard.

Maar toen we weer goed en wel aan boord zaten, en ik mijn ouwe spullen weer aanhad, zei ik tegen den sersant:

Ik ben toch eigenlijk blij, zei ik, dat ik maar weer aan boord ben, zei ik.

Een goeie gezondheid en een volle maag, — hou je roer recht en haal geen verkeerde streken op je kompas.

Het beste, tot weerziens!

1) De bootsman bedoelt een landauer of zoo iets.